

De lange Samtaler, han stadig førte med Hofjægmesterinden om religiøse Emner, havde da ogsaa en ganske anden Virkning paa ham end den fra hendes Side tilsigtede. Naar Per fandt en Underholdning i dem, var det netop, fordi de slet ikke foruroligede ham. Alt det, han havde læst sig til under den lange Vinterensomhed i Dresack, kom ham her tilgode, og det var ham en Tilfredsstillelse at kunne imponere Hofjægmesterinden med sin filosofiske Lærdom og føle sin Overlegenhed i Debatten.

Trods den ganske mislykkede Propaganda viste Hofjægmesterinden dog slet ikke sin Fortrydelse paa nogen ubehagelig Maade. Hun var virkelig, som Per skrev om hende til Jakobe, en ualmindelig frsindet Kristen, og Forholdet mellem dem blev for hver Dag hjerteligere.

Per boede ikke paa samme Hotel som de to Søstre; men han indfandt sig daglig hos dem for at ledsage dem paa Spasereture eller følge dem til den skandinaviske Forening, hvor de hver Eftermiddag læste Aviserne. Han kunde nok lide det Skær af medfødt Fornemhed, hvormed de to Adelsdamers Selskab forlenede ham. Han nød (med lidt belagt Samvittighed forresten) de meget fornemme Titler, som Hoteltjenere og den Slags Folk overalt tildelte ham. Paa hans egne Landsmænd derimod virkede hans falske Baronværdighed ikke længe skuffende. Skønt Samlivet med Hofjægmesterinden yderligere havde afslebet hans Væsen, røbede den hjemlige Jeppe sig uhjælpeligt under Verdensmandens Dragt; og havde man fra Begyndelsen af været noget i Tvivl om, hvad man skulde anse ham for, saa fik man efterhaanden ved hans